fates warning

Nakon 8 studijskih i jednog best of ("Chasing Time") albuma, bilo je krajnje vrijeme da "bogovi" progresivnog metala konačno objave i svoj live zapis. Bio je to idealan povod za kratak razgovor s bubnjarom Markom Zonderom.

"Stil Life" je vaš prvi live album koji je u biti live in Europe. Zašto ste za njegovo snimanje izabrali baš stari kontinent?
Vjerojatno i sam znaš kakva je situacija u SAD-u kada je u pitanju ova vrsta glazbe. U Europi je sve potpuno drugačije. Fates Warning je ovdje popularan kao i prije desetak godina što znači da još uvijek postoji mnogo ljubitelja naše glazbe.
Kada je točno snimljen materijal?
Snimljen je za vrijeme naše zadnje mini-turneje u travnju prošle godine. Nastupali smo u Nizozemskoj, Belgiji, Švicarskoj, Italiji i Njemačkoj.
Koliko je prosječno ljudi bilo nazočno na tim koncertima?
Nešto više od tisuću.
Pitam jer je atmosfera doista bila odlična što se posebno primijeti u pjesmi "The Eleventh Hour". Kakav je osjećaj svirati pred publikom punom entuzijazma? Je li to vama sasvim normalno nakon svih ovih godina?
Dobro si primjetio. Atmosfera je bila i više nego fantastična što ovaj CD i čini pravim live albumom. A na takav prijem nikada se ne navikneš i uvijek ti je drago svirati pred takvom publikom koja doslovno zna tekstove svih tvojih pjesama.
"Still Life" je dvostruki CD. Na prvom je cijeli "A Pleasant Shade of Gray", dakle sa svih svojih 12 djelova, dok drugi počinje pjesmom "The Ivory Gates of Dreams". Većinu albuma čine te dvije pjesme. Neobičan odabir, zar ne?
Ne smiješ zaboraviti da je zadnja turneja bila u sklopu promocije našeg zadnjeg albuma "A Pleasant Shade of Gray" koji je u biti jedna jedina pjesma. Ne možeš svirati, neznam, part I, pa nakon toga neku stariju pjesmu, pa ponovno part VI... a "The Ivory Gates of Dreams" je jedna od naših najboljih stvari koju nikako nismo smjeli izostaviti. Stoga i nije bitno što traje preko 20 minuta.
Malo bih se više zadržao oko odabira pjesama. Koje ste kriterije uzeli u obzir pri izboru ostalih?
Sve je bilo vrlo jednostavno. Svi smo zajedno sjeli i preslušali snomljeni materijal. Odlučili smo staviti pjesme koje su nama najdraže, a pritom i najuspjelije, sa spomenutih nastupa.
Od starijih, točnije iz ere Johna Archa, tu je jedino "Prelude to Ruin". Znači li to da su vaša prva tri albuma s prijašnjim vokalom lošija?
Te pjesme već duže vrijeme ne izvodimo u živo. Istina je, prva tri albuma nisu toliko dobra koliko su oni nakon njih. Jedan od najvažnijih razloga je zasigurno vokal Johna Archa. Ray pjeva potpuno drugačijim stilom, koji više odgovara glazbi Fates Warninga.

Primjetio sam da su čak tri stvari sa "Parallels". Je li on vaš omiljeni album?
Ne, "A Pleasant Shade of Gray" je naš najbolji album, iako je i "Parallels" odlično ispao.
Bi li mogao mali detaljnije opisati taj, već toliko puta spomenuti vaš zadnji studijski album? Je li on doista toliko kompliciran i depresivan?
Neznam zašto je on drugima toliko kompliciran. Snimanje je proteklo u najboljem redu i nismo imali nikakvih problema. Ne sjećam se kada smo toliko uživali raditi u studiju tao tada. Atmosfera na samom albumu je veoma relaksirajuća, a depresivna kako za koga. Ja osobno volim kišu i sivilo... Tekstove ne bih komentirao. Jim ih je napisao, pa se za pojedinosti trebaš njemu obratiti.

Klavijature je odsvirao Kevin Moore, bivši član vaših prijatelja Dream Theater. Kakav je bio njegov doprinos?
Njegova neupitna kreativnost uopće nije došla do izražaja. Sve što je Kevin odsvirao bilo je onako kako je Jim zamislio.

Kada smo već kod Kevina, kako ti se čini Dream Theater bez njega?
Bez Kevina oni su potpuno drugačiji bend. Međutim, njihova je glazba još uvijek odlična. Sve su to perfektni glazbenici, i što je najvažnije, divne osobe i naši dugogodišnji prijatelji.
Vratimo se Fates Warningu. Nakon "Inside Out" albuma iz '94-te, band su napustili Frank i Joe. Kako je to kasnije utjecalo na vas?
To je bez ikakve dvojbe bio bitan, ali i pozitivan trenutak u našoj karijeri. Bilo je i vrijeme da se neke stvari promijene na bolje. Mnogo smo dobili dolaskom Joeya Vere. Oko razloga odlaska Franka i Joea ovom prilikom radije ne bih ulazio u detalje. To je još uvijek bolna točka.
Što se danas dešava s njima?
"Bones" (Joe Dibiase) se posvetio obiteljskom načinu života. Franka ne čujem toliko često, ali koliko znam, ni on se više ne bavi glazbom.
Kako su se snašle njihove zamjene, Jason Keazer i Bernie Versailles? Za Joeya si se već izjasnio.
Imam dojam da su svi oni oduvjek i bili članovi benda.
Veseli li vas činjenica da ste, zajedno sa Queensryche i Dream Theater, bili začetnici danas izuzetno popularnog pravca zvanog progressiva metal?
Nismo ni sretni ni tužni zbog toga. Veoma je jednostavno, ne slušamo njihovu glazbu jer nam se ne sviđa.
A, koju vrstu glazbe voliš?
Volim stari rock i hard rock 70-ih i 80-ih. Moj najdraži bend je svakako Marillion.
Koji su vam planovi za blisku budućnost?
Sada, na početku ove godine, trebamo odraditi američku turneju. Nakon toga, Jim se posvećuje pisanju novog materijala, ovaj put za svoj samostalni album. Tu bih mu i ja trebao pomoći i onda, Fates Warning bi trebao započeti sa radom na novim pjesmama.
I kada možemo očekivati novi studijski album?
Krajem godine. Međutim, sve to najviše ovisi o Jimu... kao i uvijek do sada.

Možemo li nakon toga očekivati vaš posjet Hrvatskoj?
Kao što sam ti već rekao, najviše volim svirati po Europi. U Hrvatskoj još nikada nismo bili, ali to ne znači da nećemo doći prvom prilikom.
Nadam se, Mark, hvala na posvećenom vremenu.
Hvala tebi. Ovom prilikom želim pozdraviti sve naše fanove u Hrvatskoj. Vidimo se!!!

Igor